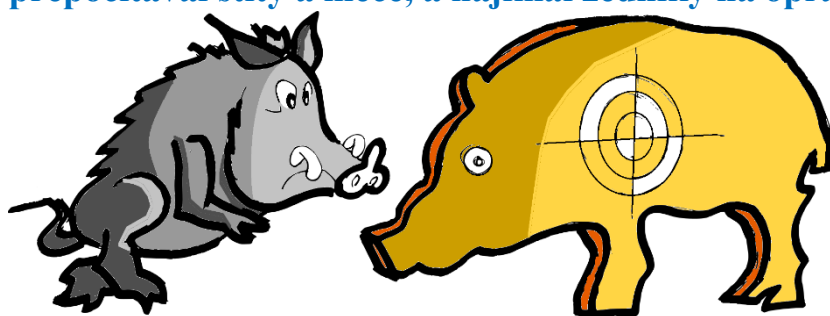

9. SOKOLČÍ – BÍLÁ PANÍ

Ve hvozdech zemí koruny svatováclavské bylo zbudováno mnoho hradů. Všechny byly pevné, mnohé dobyté jen těžko, jiné vůbec. Byly to vlastně takové kamenné psí boudy. Na řetěze u nich ale nečíhalo psisko. Místo chlupatých štekurychlých hafanů tam bytovali ozbrojenci, a místo klapání ostrých zubů tam řinčely dýky, meče, řemdichy a helmice. A nehlídali jabloňový sad, nebo stádo ovcí, ale cesty a stezky. Ptá se čtenář, kdo tak asi po nich mohl chodit? No zamilované párečky na procházce ne. Hlavně karavany. Karavany s nákladem. Tu hedvábí, tu jantaru, soli a jinými poklady. Trhovci, kupci a jarmarečníci, kteří s karavanou kráčeli, byli v ohrožení ze všech stran a za blízkost hradních ozbrojenců byli vždy převděční. To, že na hradě přebývala ozbrojená posádka však ještě neznamenalo, že tam bude bytovat i šlechtická vrchnost.

Takovým hradem býval i hrad Sokolčí. Nebyl to hrad s kdovíjak vyšňořeným palácem. Knížata a vladaři tam pobýli nejvýš jen na skok, nikdy moc dlouho. Pánové z Růže, tam místo sebe ubytovali purkrabího. Ten to tu měl na povel, Jak se někde vydrolilo, hned opravit, promazávat kladky padacího mostu, pucovat mříže od rezavění. To bylo každý den něco a tak ani nikam jinam nechodil a měl na hradě i rodinu.

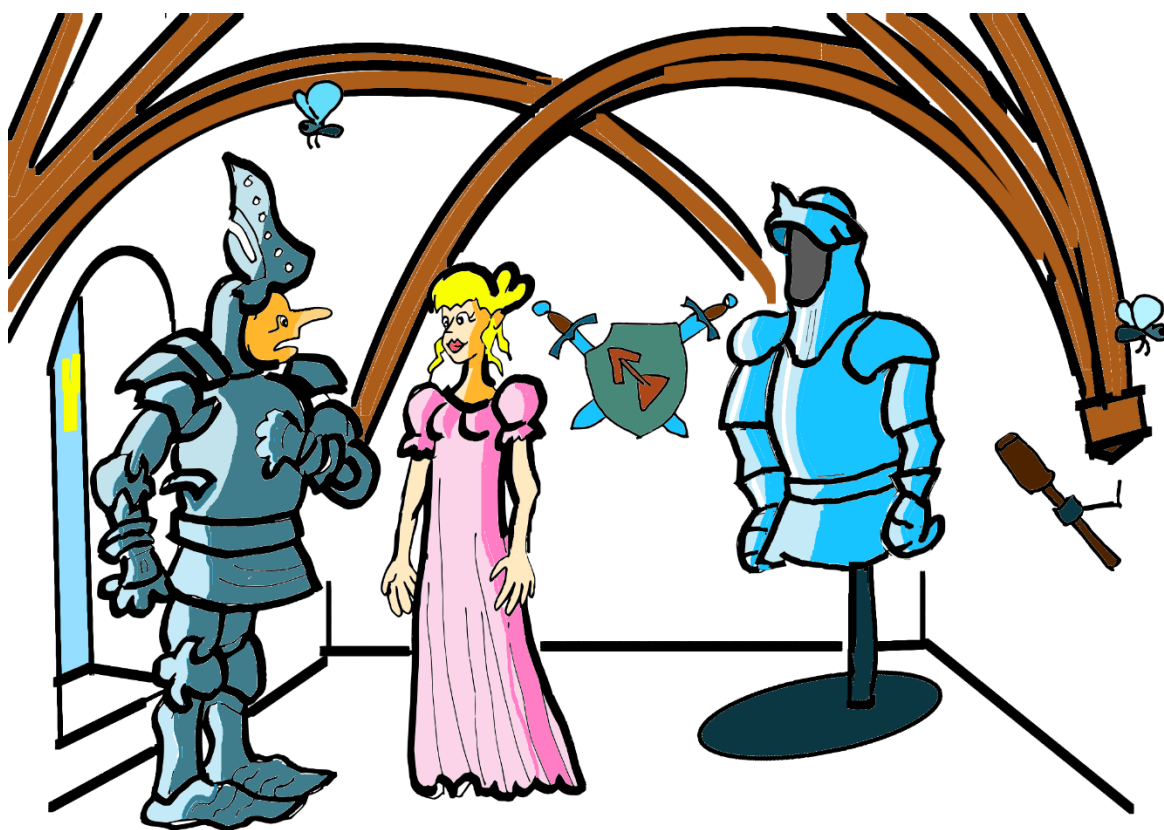
Naše nevyzpytatelná průvodkyně pověst nás tentokrát vede do časů, kdy na Sokolčí bydlil purkrabí Archibald. Posílal pacholky dokupovat mouku, maso, vejce a mrkev, občas obešel i štolby, jestli už mají vyhrabelcováno, přepočítával štíty a meče, a najímal zedníky na opravy zdiva.

A jak mu to klapalo na hradě, tak s paní Archibaldovou ne a ne. Synka si přál, a pořád nic. Jak to tak bývá, člověk si to kreslí do všelijakých odstínů, náš dobrý Pán Bůh si to stejně přikrucuje, aby to bylo dobře. Čím víc plavec usiluje, tím více se od bóje odstrkuje. Dlouho s manželkou děti neměli, Pán Bůh dlouho na jejich modlitby odpovídal slovíčkem "ne", nebo spíše slovíčkem "počkej". A když konečně přišel čas, kdy čekání na odpověď Boží snad mělo být u konce, obtěžkala paní Archibaldová k manželově veliké

radosti a nadějnému očekávání, že se konečně dočká syna tolik vytouženého. V napětí prožíval poslední chvíle po slehnutí. Jaká bude ta zpráva? Až se dveře konečně otevřely a oznámení báby ukončilo napínání struny. Je to - holčička.

Nu což, dostala jméno Jenovéfa. Krásnoučká už od kolébky. Ale Archibaldovi se nedařilo vůli Boží se odevzdat. Jeho touha po synovi v něm stále přežívala a přenášela se na výchovu Jenovéfy. Její do kypra tvarovaná krása často zanikala v praktickém oblečení cvičícího šermíře, cválajícího jezdce, či pod zelenohnědou kamizolou lovce. Její do jiskřiva pročesatelné vlasy barvy dobře uzrálého ovsa byly často staženy, aby nepřekážely při lukostřelbě, rybolovu nebo výcviku loveckých setrů a retrieverů. Prostě Archibald vychovával Jenovéfu, jako by byla jeho synem. A Jenovéfa svého otce milovala a jako každé dítě chtěla dělat svému tatínkovi radost. Byla mrštná, pružná, pohyb ji těšil a tak si nakonec mnohé sportovní aktivity zamilovala.

**Jen se otoč a podívej, přivez jsem ti od
kováře nové šaty. Dám za to krk, že ti budou
slušet víc, než tyhle hadříky**

Nejvíce však vyhledávala projížd'ky lesem za bublavou, šelestivě voňavou a zářivou přírodou i za loveckým dobrodružstvím. Její oblíbenou zbraní se stal nový vynález své doby - lovecká kuše. Mistrně se jí naučila ovládat, k radosti otce Archibalda nejen s oporou na zemi, ale i bez opory dokázala spolehlivě zasáhnout cíl až na 30 sáhů. A protože i čerstvovzduchý pohyb se může u člověka stát závislostí, která vede k nutkavé potřebě nacvičovat nových a nových dovedností, začala Jenovéfa experimentovat s pokusy o střelbu z jezdeckého sedla. A tak ji bylo možno zahlédnout v okolí hradu Sokolčí nejednou při šípovitém laškování se slaměným divočákem z koně stojícího, nebo dokonce volným krokem kráčejícího.

Když člověk sedí pořád jen doma, nevidí nic. Při častých vycházkách se mu naopak přihodí ledasco. Tak i Jenovéfa, jednoho horkého letního odpoledne, při jedné ze svých vyjížděk zahlédla nečekaně v zorném poli jednoduchých, kovaných miřidel kuše, za divočákem slaměným, páráky kance opravdového. Na moment v ní hrklo, ale opravdu jen na moment. Nebyl to akt dlouhého přemýšlení. No může si střelec přát lepší příležitost k probublání lovecké krve adrenalinovou přísadou? Nemůže. A v té stejné chvíli nepromeškala příležitost ani naše střelkyně. V návalu pudu loveckého vzrušení, posunula kuši a vypustila střelu směrem na komoru nenadále se objevivší kořisti. Tupý úder potvrdil, že šíp svůj cíl neminul. Kňourovi hvízdlo v ryji, přestal buchtovat, zakymácel se pod silou úderu, klekl na přední běhy a když už se zdálo, že zůstane "v ohni", najednou se zvedl, začal vydatně barvit a kulhavě dopadaje na levý přední běh, odpotácel se a zmizel v nejbližší mlazině. Jenovéfa plna vzrušení a vědoma si lovecké povinnosti nenechat zvíře trpět, okamžitě pobídla koně a s rukou na loveckém tesáku dojela až k místu, kde kňour těžce oddychoval, aby provedla zázraz. A v tom se to stalo. Z posledních sil se tento dvěstěpadesátilibrový sekáč vymrštil, zaklektal zbraněmi a zaútočil na pravé zadní kopyto koně.

Jenovéfin Lupold byl velmi učenlivý, byl vycvičen nelekat se fáborů ve větru, neuhnout před záclonou, projít trním i plápolajícím ohništěm, kdejaké rachtání ustál. Tahle kňouří klektačka ho ale zaskočila, a tak se jednoduše řečeno splasil. Okamžitě vyrazil. Co vyrazil, vystřelil jako dobře mrštěný oštěp. Naneštěstí však směrem do lesních stínů. No může si jezdec představit méně vhodnou konstalaci své situace jsa zrovna v sedle? Jen těžko. Marně se jej Jenovéfa snažila uklidnit, nepomáhalo slovo dobré, ani ostré. Jezdkyně použila všechnu sílu, všechny dovednosti. Nic platno. Kůň letěl a vyděšená dcera purkrabího Archibalda tak tak, že se stačila vyhybat větvím bukových velikánů, kterých bývaly lesy kolem Sokolčí plné. Ani si v tom trysku

nevšimla, že se v cestě objevil padlý kmen jasanu. A i kdyby si všimla, stejně by to nezměnilo nic. Lupold jindy velmi dobrý odhadovač, vyjímečně přešlápl tak nějak šejdrem. No může se mu někdo v tom kalupu divit? Přešlápl přes přední, škobrtl, chvilku povolil a pak - zarazil. Ne všechna hmota, která v tu chvíli v pohybu byla se ale dokázala přizpůsobit. Už starý počtář Newton to pojmenoval slovem setrvačnost. Nešťastné mladé děvče prostě pokračovalo v letu. Kotrmelec, náraz, pád a konec. Pro krásnou, milou a tak často usměvavou Jenovéfu putování po tomto světě ustalo.

Marně ji toho dne otec Archibald vyhlížel z hradeb na další zkoušku nového brnění. Když se k jeho hrůze vrátil kůň bez jezdky, okamžitě vypravil několik pátracích čet. A vlastně je nemusel ani vypravovat. Mnozí se sami ve zděšení ozbrojovali holemi a loučemi, osvědčeným to nářadím hledačů. S pochodněmi prohledávali les píd' po pídi. Našli ji až k ránu. S velikým smutkem ji přinesli na hrad k poslednímu rozloučení.

Zármutek nad tím, že už ji plačící otec nikdy neuvidí se úplně nenaplnil. Kmotra pověst vypráví, že nejen on sám, ale ji jiní se s Jenovéfou znovu setkali. Objevily se totiž zprávy a vyprávění, že ji někteří lidé zahlédli - jako bílou paní.

Povídává pověst ještě dodává, že bílá paní z hradu Sokolčí prý rukavičky nenosí. Ani bílé, ani černé. Je bledá a její tvář působí mladě. Nepozvedá ani svůj prst k pohrůzce, jak to jiné bílé paní dělávají, jen nepokorným otcům prý vkládá do kapes meduňku a dobromysl, aby se dovedli lépe zastavit, ztišit a uvědomili si, že co Pán Bůh dělá, dobře dělá, že pro to má své důvody, protože ví víc než smrtelný, hříšný člověk.

Tak vida, co pověst přinesla - jako rumpálem vytáhla kouzlo z hloubky studny moudr, z mezirádek staré dobré Knihy knih.

A téma?

Není věru radno prosazovat vůli vlastní proti vůli Boží..

Proč vychovávat děvčata jako kluky?

/Žalm 127:1/ Nestaví li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.
Nestřeží li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.

Tak ať dýchne vandrování po okolí zříceniny hradu Sokolčí i tímhle zadumáním

Prostě a jednoduše, shrnuto do veršované říkačky:

Požehnal li Pán Bůh dcerou

hled' at' vyrůstá s veselou
A ještě nějaké inspirování? Ještě jiné propojení pověsti s Knihou knih,
 které je možné pod Sokolčím nasát?
"Ne", nebo "počkej" je taky odpověď na modlitbu.

Získal tu zkušenost i purkrabí Archibald?

/2Korinským 12:8/ Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, 9 ale on mi řekl, stačí, když máš mou milost, vždyť v slabosti se projeví má síla.

Inu stále je co navštěvovat, a stále je o čem přemýšlet.